

Opakování (recidiva) konfliktu

written by Vladimír Bartoš | 18. 11. 2025

Dr. med. Ryke Geerd Hamer

[Zdroj](#)

Přeložil: Vladimír Bartoš

Skutečná recidiva konfliktu, tedy návrat stejného původního konfliktu, je jednou z věcí, které se bojím nejvíce. Viděl jsem příliš mnoho lidí, kteří kvůli tomu zemřeli. I bez Hamera není žádným tajemstvím, že například málokterý pacient přežije reinfarkt, opakovaný infarkt.

Ale od té doby, co můžeme na našich CT mozku jasně vidět, jaké úsilí vynakládá organismus na opravu svého počítače, mozku, můžeme posoudit, jak obtížné je znovu zahojit (= zjizvit) ránu, která se právě hojí nebo byla právě zahojena a znovu se otevřela.

Hojí se mnohem obtížněji a pomaleji než poprvé. Představme si mozkové buňky jako miliardkrát zvětšenou obrovskou síťovou strukturu, pak si musíme také představit, jaké různé změny se odehrávají v místě, kde se hojí **Hamerovo ohnisko**:

a) Vzniká intra- a perifokální edém. Při tom dochází k silnému roztažení synapsí mozkových buněk.

Přesto si zachovávají svou funkci. Na konci fáze hojení musí být tato roztažení opět zrušena, opět bez toho, aby tím byla pokud možno narušena jejich funkce.

b) Je zřejmé, že izolace mozkových buněk během konfliktně aktivní fáze trvalé sympatikotonie je silně narušena.

Organismus to opravuje překvapivě jednoduchým, smysluplným a účinným způsobem, a to tak, že do mřížky mozkových buněk vloží dodatečnou izolaci pomocí gliových buněk. To je to, co neurochirurgové mylně interpretují jako „mozkové nádory“. I během tohoto procesu musí být funkce dané oblasti pokud možno vždy zajištěna.

c) Nejenže musí zůstat zajištěna funkce příslušného orgánu, ale Hamerovo ohnisko také jakoby „vypne signál“ rakovinnému nádoru a předá jej příslušným speciálním bakteriím k odstranění.

Pokud jsou tyto procesy a funkce, které příroda zdokonalovala po miliony let, narušeny takzvaným „akordeonovým efektem“, tedy krátkodobým roztažením a opětovným smrštěním synapsí – navíc nad rámec již normální **epileptické krize** – pak nastane okamžik, kdy je mozek přetížen a přestane spolupracovat.

Celý pečlivě vybudovaný domeček z karet se znovu zhroutí a škoda je horší než předtím, pokud během nebo krátce po fázi hojení dojde k recidivě konfliktu. Z

těchto důvodů je podle mého názoru skutečná recidiva konfliktu dokonce nebezpečnější než druhý nádor, samozřejmě v závislosti na tom, kde v mozku se nachází Hamerovo ohnisko.

Je tu ještě něco dalšího: pacient má v psychické jizvě konfliktu jakoby svou psychickou Achillovu patu, své slabé místo. Stejný konflikt ho přitahuje jakoby magicky, nebo spíše znovu a znovu padá do stejné pasti, i když si to uvědomuje.

Dlouho jsem o tom přemýšlel a dospěl jsem k názoru, že to tak naplánovala příroda. Jelikož jelen, který ztratil své území ve prospěch mladého jelena, má v podstatě ve svém programu, že se musí znovu postavit vetřelci. Jediným smyslem trvalé sympatikotonické reakce totiž může být to, že jelen má dostat příležitost „uchovat si svou šanci“ a znovu dobýt své území.

Kdyby se všude po lesích potulovali „zranění jeleni“, způsobilo by to jen chaos v „jelením řádu“. Podobně si to musíme představit i u lidí.

Viděl jsem tolik smrtelných opakovaných konfliktů, které byly z logického a racionálního hlediska zcela zbytečné a nesmyslné, že se mi tento názor vtiskl do paměti. Toto „opětovné postavení se“ však platí jen po krátkou dobu; pokud nedojde k řešení, pak v přírodě, ve smečkách nebo stádech srovnatelných s lidmi, již k řešení nesmí dojít.

Poražený jelen nebo vlk se definitivně stává „druhým jelenem“, tj. homosexuálem – od té chvíle miluje, ba dokonce uctívá svého přemohitele a je pro něj ochoten „projít ohněm“.

Nejnebezpečnějším obdobím pro recidivu konfliktu není, jak jsme si již vysvětlili, začátek fáze pcl, ale konec fáze hojení nebo dokonce začátek fáze normalizace. V té době recidiva konfliktu zcela rozevře starou ránu na všech třech úrovních a navíc vede k „akordeonovému efektu“ na úrovni mozku.

Pacient často dosáhne i druhé fáze hojení. Poté však dojde k tak silnému novému otoku v Hamerově ohnisku a jeho okolí, že pacient může v krátké době zemřít – většinou v epileptické nebo epileptoidní krizi, která v těchto případech může nastat mnohem dříve než obvykle.

Krátký příklad:

Pacientka po menopauze, pravoruká, měla několik konfliktů, které zde nebudeme rozebírat, aby byl text přehlednější. Překonala všechny organické symptomy, jeden po druhém.

Nakonec utrpěla **DHS** při vážné hádce s manželem, která se týkala pověstné zlé tchyně, která údajně pacientku den co den terorizovala.

Nějaký čas poté tchyně zemřela. Krátce nato byla konvenční medicínou objevena rakovina jater a žlučovýchodů (ve skutečnosti se jednalo o vřed).

Pacientka utrpěla nové DHS, protože si řekla: „Rakovina mě dohání. Teď je to už jen otázka času ...“.

Strach ji doslova svíral v zátylku a podle toho utrpěla „konflikt strachu v krku“. Lékaři odmítli jakékoli další léčení, protože se domnívali, že celé tělo je nyní plné takzvaných „**metastáz**“.

Konflikt hněvu s vředem žlučového traktu byl sice smrti tchyně poněkud zmírněn, ale manžel, který svou ženu vinil ze smrti své matky, se nyní ještě více postavil na stranu své matky a boj pokračoval v plném proudu.

Pacientka za mnou přišla a požádala mě o radu.

Řekl jsem jí: „Přežijete jen tehdy, když se na dlouhou dobu odstěhujete od svého manžela, například k matce, kde budete zcela mimo konfliktní situaci. Pak už se nebudete muset bát.“

Pacientka tuto radu poslechla.

Zpočátku byla velmi slabá a unavená, ale po asi 4 měsících mohla znovu pracovat a starat se o domácnost své matky. Cítila se naprosto dobře. Polodospělé děti zůstaly u otce doma, protože u babičky pro ně nebylo místo.

Jednoho dne, poprvé po sedmi měsících, chtěla pacientka navštívit svou dceru v jejím vlastním domě. Domnívala se, že její manžel je pryč.

Když však stála v kuchyni, náhle se nečekaně objevil její manžel, neřekl ani slovo, ale jen kolem ní pobíhal, provokativně, vyčítavě, agresivně.

Pacientka utrpěla recidivu DHS.

O dva dny později mi zavolala. Byla úplně zoufalá. Po DHS se během několika hodin celá iktericky (žlutě) zbarvila po celém těle. Nemohla nic jíst, neustále zvracela zelenou žluč. Během 2 dnů zhubla téměř 4 kg.

Lékaři ji chtěli okamžitě dát na morfium, protože to byl podle nich začátek konce.

Uklidnil jsem ji a řekl jí, že jsem ji předtím před tím naléhavě varoval. Ale protože recidiva konfliktu trvala relativně krátce, jsem si jistý, že pokud zůstane jako předtím doma u své matky a nenechá se zpanikařit, pak bude tento strašák nejpozději za týden pryč.

A tak se také stalo. Po asi 10 dnech mi znovu zavolala a řekla mi, že ikterus (pčl-fáze) velmi brzy ustoupil a že se nyní cítí relativně dobře. Je jen slabá a unavená, ale má opět dobrou chuť k jídlu. Protože přesně ví, jak to bylo minule, už nepanikaří. Zase chodí po bytě.

Lékaři nyní nemohli pochopit, proč nepotřebuje morfium. Člověk, který má pět druhů takzvaných „metastáz“, přece nemůže být znovu zdravý. Ale může!

Další texty ke studiu:

[Mozkové nádory podle definice neexistují v Germanische Heilkunde.](#)

5. Biologický přírodní zákon
